

Ομιλία – άνοιγμα στο 3^ο Συνέδριο της ΚΟΕ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Διεξάγουμε το 3^ο Συνέδριο της οργάνωσής μας σε συνθήκες πραγματικά δύσκολες από πολλές απόψεις. Παρ' όλες τις δυσκολίες που έχει η περίοδος, παρ' όλα τα τραύματα που έχει υποστεί η οργάνωσή μας από την τελευταία περιπέτεια που έζησε, καταφέραμε να διεξάγουμε μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα μια εσωτερική συζήτηση και ενεργοποιήσαμε τις διαδικασίες για το συνέδριο ώστε να χαράξουμε γενικές κατευθύνσεις για το προσεχές μέλλον.

Είπαμε, και το προσπαθήσαμε, να είναι ένα συνέδριο των μελών. Ένα συνέδριο στο οποίο θα εκφραστεί η βάση της οργάνωσης και θα κληθεί να έχει και να διαδραματίζει πιο ουσιαστικό ρόλο σε όλη τη ζωή της οργάνωσης. Αυτό αγκαλιάστηκε από όλη την οργάνωση, κατανοήθηκε η σημασία του, και τώρα πια δεν μιλάμε απλά για ένα συνέδριο των μελών, αλλά για μια ΚΟΕ των μελών της.

Όχι, δεν ανακαλύπτουμε κάτι μαγικό, ούτε προσφεύγουμε στην αμεσοδημοκρατία ή στην απάρνηση βασικών αρχών λειτουργίας των κομμουνιστικών οργανώσεων. Απλά θέλουμε να απαλλαγούμε από ένα μοντέλο και ένα πρότυπο –κακέτυπο θα έλεγα, καρικατούρα– οργάνωσης όπου όλα στηρίζονται σε μέθοδες διοίκησης, ελέγχου, ιεραρχικότητας, γραφειοκρατίας. Με την απαίτηση για συνέδριο των μελών, και σήμερα με την παρότρυνση για μια ΚΟΕ των μελών, θέλουμε να μεταφέρουμε το κέντρο βάρους εκεί που πρέπει, ώστε να μιλάμε πραγματικά για μια συλλογικότητα αγωνιζόμενων ανθρώπων με στόχο και κατεύθυνση τον κομμουνισμό, κι όχι για μια οργάνωση για τον εαυτό της, για τις ιεραρχίες της, για τα παζάρια της με άλλα μαγαζιά, για τη μικροπολιτική και αναρρίχηση στην κεντρική πολιτική σκηνή κ.λπ.

Από την άποψη αυτή, παίρνουμε σοβαρά υπόψη μας την προτροπή η διαδικασία συζήτησης και διερεύνησης θεμάτων που άνοιξε με την προσυνεδριακή διαδικασία να μην κλείσει μετά το συνέδριο, να βρεθούν τρόποι να συνεχιστεί, να αναζωογονηθεί, να μπολιαστεί με τις ανάγκες του κινήματος και να προχωρήσουμε μπροστά.

Βασικές αρχές λειτουργίας

Για να υπάρξει μια κομμουνιστική οργάνωση οφείλει να μπορεί να ανταποκριθεί, όσον αφορά την ύπαρξή της και την εμβέλειά της, την επιρροή της, σε τρεις βασικές, βασικότερες αρχές λειτουργίας. Δεν κουράζει να τις υπενθυμίσουμε – επειδή είχαμε ξεφύγει από αυτές, και εν μέρει η κρίση της ΚΟΕ οφείλεται και σε αυτό.

Η ύπαρξη ενός πολιτικού οργανισμού με στόχο τον κομμουνισμό σημαίνει διαρκή πάλη ενάντια στην αστική επιρροή, διαμόρφωση στοιχείων μιας κατεύθυνσης αντιπαραθετικής προς αυτήν, προώθηση μιας άλλης επιρροής, δηλαδή αντιπαραθέση μιας άλλης κοσμοαντίληψης, ολότελα αντιθετικής προς την αστική. Σημαίνει επίσης ιδεολογική και πολιτική διαπαιδαγώγηση με βάση αυτήν την κοσμοαντίληψη. Σημαίνει στίλ δουλειάς σύμφωνα με αυτήν την κοσμοαντίληψη σε όλους τους τομείς. Δηλαδή

αποτύπωση των χαρακτηριστικών της κοσμοαντίληψης σε όλη τη φυσιογνωμία της υποκειμενικής συγκρότησης. Αν δεν ικανοποιείται αυτός ο όρος για την ύπαρξη της κομμουνιστικής οργάνωσης, τότε έχουμε μια πορεία προς κάτι άλλο. Και οι τρέχουσες αντιλήψεις που διαπαιδαγώγησαν τους ανθρώπους τα τελευταία χρόνια εντός της Αριστεράς ήταν το αντίθετο από αυτό. Από μερικούς προβάλλονταν ένα σόφισμα βολικό: «Πράξη! Πριν από όλα». Αλλά η πράξη σκέτα σημαίνει αυθορμητισμό της χειρότερης μορφής, επειδή γίνεται στο όνομα κάποιων ιδεών που παίζουν το ρόλο της «σημαίας» μόνο. Η πρωταρχική λειτουργία της υποκειμενικής συγκρότησης είναι η επεξεργασία ιδεών και η συγκρότησή τους σε μια αντιθετική προς την αστική επιρροή. Η επεξεργασία αυτής της κοσμοαντίληψης δεν είναι υπόθεση τεχνοκρατών, ειδικών, θεωρητικών. Είναι υπόθεση όλης της οργάνωσης. Και για να είναι υπόθεση όλης της οργάνωσης πρέπει ο τρόπος συγκρότησης και λειτουργίας να εξυπηρετεί αυτήν την αντίληψη. Όλα πρέπει να γίνονται με τέτοιο τρόπο που να οδηγούν στην παραγωγή και επεξεργασία της αντιθετικής κοσμοαντίληψης. Αυτά δεν είναι υπόθεση διοίκησης, διεύθυνσης, μάνατζμεντ. Όταν αποκλειστικοποιείται ή τυποποιείται η πλευρά αυτή, τότε έχουμε εκφυλισμό.

Η δεύτερη αρχή λειτουργίας αφορά το σύστημα των σχέσεων ανάμεσα στα μέλη της υποκειμενικής συγκρότησης και της ίδιας της οργάνωσης σαν σύνολο, και σαν άτομα της οργάνωσης με τον κόσμο έξω από αυτήν, και τι αντιλήψεις οικοδομούνται στην πληθώρα σχέσεων που αναπτύσσονται. Αυτό το σύστημα σχέσεων πρέπει να επιδιώκει να διασφαλίζει την ισχυροποίηση των ιδεών, της γραμμής κ.λπ., αλλά και τη διάδοση της επιρροής αυτής. Αλλά οι άνθρωποι που εκφράζουν και πραγματοποιούν αυτή τη λειτουργία έρχονται σε ορισμένες σχέσεις μεταξύ τους στο εσωτερικό της οργάνωσης. Τα μέλη της οργάνωσης δεν μπορούν να έχουν τυχαίες ή απλά ιεραρχικές σχέσεις μεταξύ τους. Τέτοιες έχουν αναγκαστικά στην κοινωνία, στην παραγωγή κ.λπ. Δεν μπορούν βέβαια να έχουν σχέσεις που στηρίζονται σε φανταστικούς κόσμους. Αλλά και δεν μπορούν να αναπαράγονται στο εσωτερικό οι υπάρχουσες κοινωνικές σχέσεις, γιατί τότε δεν μπορεί να γίνεται λόγος για προώθηση, επεξεργασία και προβολή μιας αντιθετικής κοσμοαντίληψης. Ο εκφυλισμός είναι κοντά.

Τρίτη αρχή είναι η ανθεκτικότητα και η αντοχή της οργάνωσης απέναντι στον αντίπαλο και σε όλη την πίεση που θα ασκήσει, και σε όλους τους μηχανισμούς που θα δραστηριοποιήσει για να κάνει αδύνατη την ύπαρξη και αντιθετική λειτουργία μιας οργάνωσης με σκοπό τον κομμουνισμό.

Οφείλουμε να πασχίσουμε να ανοίξουμε δρόμους, να βρούμε ισορροπίες, να βρούμε μέθοδες, να δοκιμάσουμε πολλές φορές, να τροποποιήσουμε, να επιλέξουμε τρόπους και μέθοδες για να ικανοποιούνται σε γενικές γραμμές αυτές οι τρεις βασικές κατευθύνσεις ύπαρξης και λειτουργίας μιας οργάνωσης με στόχο τον κομμουνισμό. Η απάντηση σε όλα τα ερωτήματα δεν υπάρχει, δεν είναι γραμμένη σε ένα κιτάπι και απλά εμείς πρέπει να εφαρμόσουμε τη συνταγή. Δεν προχωρούν έτσι τα πράγματα. Θα στρατευθούμε σε αυτό το καθήκον, θα οικοδομήσουμε πολιτικές για να το υπηρετήσουμε, θα ανεβάσουμε το επίπεδο της συνείδησής μας και θα προχωράμε.

Μια συντρόφισσα, η συντρόφισσα Θ. από μια επαρχιακή πόλη, από μια πληγωμένη οργάνωση βάσης, εκφράζεται ως εξής για την κατάσταση μας, για το πώς βίωσε η οργάνωση και τα μέλη της ένα ορισμένο μοντέλο (που και αυτό θεωριόταν ότι ακολουθούσε το «κλασικό» στιλ «οι οργανώσεις κτίζονται από τα πάνω», και είδαμε που φθάσαμε):

«Έψαχνα, να βρεθούν τρόποι για τους σ. να τους δοθούν υπευθυνότητες, ώστε να νιώσουν ότι έχουν ένα βάρος, να παίρνουν πρωτοβουλίες και να μην περιμένουν για όλα το ΟΚ από τα πάνω. Σημαντική λέξη το “περιμένω”.

Ο βασικός λόγος που το γραφείο μας έγινε τόσο συγκεντρωτικό είναι ότι εμείς πάντα το περιμέναμε – δεν είχε από μόνο του ιδιοκτησιακή αντίληψη, υπήρχε το πρόσφορο έδαφος για να αναπτυχθεί αυτή η αντίληψη: Περιμέναμε ότι κάποιιοι θα τα λύσουν όλα, θα σου γράψουν κείμενο για τη συνέλευση κ.λπ. (όσο κι αν γκρίνιαζα ότι αναπαράγουμε πρώτοι την αντίληψη της μασημένης τροφής, έστω και λόγω έλλειψης χρόνου). Και υπήρχε η “ελίτ” που είναι οι 4 που τρέχουν, και αισθανόσουν άσχημα που δεν είσαι το ίδιο ικανός (ψυχικά, χρονικά, οικονομικά) να τρέχεις έτσι, άρα θα είσαι για τα υπόλοιπα.

Άρα η βασική απάντηση στο “γιατί εθελοτυφλούσαμε” (απαντάω μόνο για μένα) είναι ότι ένιωθα ότι δεν μπορούσα να πω οτιδήποτε σε κάποιον που δίνει τη ζωή του κάθε μέρα, ενώ εγώ κοιτάω να πάρω πτυχίο. Ή σε κάποιον που έστησε μόνος του ένα φεστιβάλ, παρόλο που δεν με ρώτησε για τίποτα πιο πριν και περίμενε μετά απλά να υλοποιήσω. Είχε πάρει άσχημη τροπή η κατάσταση και κάποια στιγμή ή θα γίνονταν τοπικά ένα μπαμ ή θα φεύγαμε κάποιιοι.

Οπότε το βασικό μου μάθημα είναι να ξαναθεωρήσω ως πρωταρχικό στοιχείο αυτό για το οποίο μπήκα στην ΚΟΕ, το οποίο είχα αφήσει στην άκρη μέσα στα τόσα προβλήματα που υπήρχαν και είναι ότι ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΤΙΠΟΤΑ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΝΩ, ΔΕΝ ΠΕΡΙΜΕΝΩ ΑΠΟ ΚΑΝΕΝΑΝ ΝΑ ΑΛΛΑΞΕΙ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΕΓΩ ΜΑΖΙ ΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΜΟΥ ΘΑ ΤΑ ΑΛΛΑΞΟΥΜΕ.

Κανένα γραφείο δεν θα μου φέρει την λύση. Στην πράξη, με συζητήσεις με όλους, με την τριβή μεταξύ μας και με τους έξω, θα βρούμε την λύση.»

Ας τα κρατήσουμε προς στιγμή όλα αυτά στο μυαλό μας γιατί θα τα ξαναεπικαλεστούμε πιο κάτω, όταν θα εξετάσουμε τα προβλήματα της υποκειμενικής μας συγκρότησης.

Αλλαγές, κρίση και διέξοδος

Διεξάγουμε ένα συνέδριο σε δύσκολες συνθήκες. Και καλούμαστε να υπάρξουμε και να δράσουμε μέσα σε αυτές.

Σύντροφοι και συντρόφισσες, όλα αλλάζουν. Να θυμηθούμε μαζί τι αλλαγές έγιναν μέσα σε 5 χρόνια από το 2^ο Συνέδριο, εντελώς επιγραμματικά:

- Άλλαξαν 3 κυβερνήσεις, εξαντλήθηκαν τα αποθέματα του δικομματισμού και οι αστικές εφεδρείες, οι πολιτικοί γιουχάρονται παντού.

- Η Ελλάδα έγινε επίκεντρο αλλά και αδύναμος κρίκος μιας πανευρωπαϊκής και παγκόσμιας κρίσης.
- Μπήκαμε σε μια ειδική καθεστωτική φάση με την τρόικα και τα Μνημόνια.
- Άλλαξαν όλοι οι όροι ζωής και επιβίωσης του λαού.
- Άλλαξαν όλες οι ηγεσίες των κομμάτων πλην του ΚΚΕ, και υπήρξαν διασπάσεις και δημιουργία νέων κομμάτων.
- Έγιναν τεράστιες αλλαγές και μετατοπίσεις στη συνείδηση ευρύτατων μαζών
- Είχαμε δύο μεγάλες κοινωνικές εκρήξεις, το Δεκέμβρη του 2008 και τις πλατείες πρόσφατα.
- Αναπτύσσονται νέες μορφές αντίστασης για την επιβίωση του λαού. Κίνημα πατάτας κ.λπ.
- Αναπτύσσεται στο εξωτερικό ένας φιλελληνισμός προοδευτικός, στη θέση των επιθέσεων που δεχόμασταν για πολύ καιρό.
- Έχουν προβάλλει νέες ανάγκες για την πολιτική γραμμή, για την οργάνωση, για την διέξοδο της χώρας και του λαού.

Όλα αυτά τα είδαμε και τα εξετάσαμε σε όλη την προσυεδριακή διαδικασία. Ορισμένες παρατηρήσεις και διευκρινίσεις με βάση τη συζήτηση που έχει γίνει:

1. Τα δυο-τρία χρόνια κατακλυστήκαμε από οικονομικές αναλύσεις. Κοινό τους στοιχείο είναι ότι αφήνουν την αίσθηση ότι τα πράγματα διαμορφώνονται πρωτίστως οικονομικά. Ότι η πολυπλοκότητα και η δυναμική διαμορφώνεται στο οικονομικό πεδίο. Και στη συνέχεια η πολιτική έρχεται να υπηρετήσει αυτές τις ανάγκες. Θεωρητική αντίληψη που θεμελιώνεται στο ότι ο καπιταλισμός κατά βάση είναι οικονομικό σύστημα. Διαφωνία: Είναι οικονομικο-πολιτικό σύστημα. Δεν υπάρχει το «η οικονομία διατάσσει και η πολιτική υπηρετεί». Η πολιτική έχει τη δική της αυτονομία, και πολλές φορές έχει την πρωτοκαθεδρία όχι ως υπηρέτης αλλά ως πρώτο βιολί μέσα στο σύστημα. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για να μην πέσουμε σε παγίδες οικονομισμού. Αν θέλουμε να αποκτήσουμε πολιτική ματιά, αν θέλουμε να αποκτήσουμε στρατηγική, θα πρέπει να απαλλαγούμε από τα αλλεπάλληλα στρώματα οικονομισμού σε όλα αυτά τα επίπεδα. Κρατώντας αυτά σαν δεδομένα, μπορούμε να ισχυριστούμε ότι η κρίση δεν είναι μόνο οικονομική, αλλά πολιτικο-οικονομική κρίση ταυτόχρονα. Αυτό μας διαχωρίζει σαν αντίληψη από οικονομολόγους, αλλά και από πολλές απόψεις μέσα στην Αριστερά.
2. Πρώτα απ' όλα είναι κρίση του δυτικού κόσμου. Και επειδή αυτός είναι κυρίαρχος στον πλανήτη, γι' αυτό είναι και παγκόσμια η κρίση. Η κρίση έχει επίκεντρο τη Δύση και, παρά τις προβλέψεις, δεν έχει μεταφερθεί στην Ανατολή με τους τρόπους που φαντάζομαστε. Η κρίση αφορά από τη μια την ανάγκη μιας καινούριας παγκόσμιας ισορροπίας, όπου θα ενσωματώνεται η αναδυόμενη Ανατολή στην εξασθενημένη Δύση. Αυτή είναι η κύρια πλευρά των αντιπαραθέσεων και των τριγμών που υπάρχουν στο παγκόσμιο σύστημα. Μια δεύτερη πλευρά είναι ότι μέσα στη Δύση υπάρχει μια προσπάθεια των ΗΠΑ να ρίξουν τα βάρη στην Ευρώπη, η οποία βρίσκεται στο επίκεντρο και στη δίνη της κρίσης πολιτικά και οικονομικά, όχι απλά εξαιτίας του ευρώ και της πίεσης που δέχεται.

3. Κεντρικός μοχλός είναι πως η παγκόσμια αποσταθεροποίηση δεν περνά μόνο από κρίση και ανταγωνισμούς ιμπεριαλιστικών δυνάμεων. Κεντρικό στοιχείο στην αποσταθεροποίηση του παγκόσμιου συστήματος είναι η σταδιακή πορεία, η αφύπνιση των λαών τα τελευταία χρόνια (Λατινική Αμερική, αραβικές επαναστάσεις, ευρωπαϊκό υπογάστριο, Μέση Ανατολή κ.λπ.), που παίρνει εκρηκτικές διαστάσεις.
4. Εκείνο που ορίζει την πορεία της ευρωπαϊκής κρίσης είναι η απόφαση της Γερμανίας για «διάσωση» της Ευρώπης. Παρά τα δεύτερα σχέδια που επεξεργάζεται, παρά τις ταλαντεύσεις της, εκείνο που φαίνεται και είναι πραγματικό είναι ότι η Μέρκελ θέλει να πορευτεί μέσα από την ενότητα της Ευρώπης. Η διάσπαση της Ευρώπης, με αποκοπή μερών όπως η Ελλάδα και η Πορτογαλία και μια διάλυση, όπου θα υπήρχε μόνο ο στενός πυρήνας της Γερμανίας, θα ήταν μεγάλων διαστάσεων γεωπολιτική και οικονομική ήττα για τη Μέρκελ. Αυτό που κάνει η Γερμανία είναι να «διασώζει» την Ευρώπη ως ενότητα μέσα από ένα σχέδιο το οποίο αποσκοπεί να μετατρέψει τη μισή από αυτήν σε αποικιοκρατούμενη ζώνη, ή σε μια «ασιατική» ζώνη στη νότια Ευρώπη, όπως υπάρχει στη Βουλγαρία ή στη Λετονία, και ταυτόχρονα να επιβάλλει αντίστοιχες πολιτικές στην καρδιά του Βορρά. Οι λαοί οδηγούνται έτσι στην αποικιοκρατικοποίηση και την ασιατοποίηση. Για τις χώρες, το πρόβλημα μπαίνει διαφορετικά. Αυτές πρέπει να απαλλαγούν από έναν βραχνά σχέσεων τέτοιου τύπου της Μέρκελ. Από την άποψη αυτή, τίθεται ζήτημα εθνικοανεξαρτησιακό, ζήτημα κυριαρχικό.

Η απάντηση που πρέπει να δώσουν οι λαοί σε αυτήν την πραγματικότητα είναι σύνθετη. Δεν είναι μόνο εθνικοανεξαρτησιακός ο αγώνας, αλλά πιο σύνθετος, επειδή περιλαμβάνει μια οικονομική και κοινωνική αναβάθμιση, δηλαδή παραμένει ως λύση η συνολική ανέλιξη της χώρας για να διαμορφώσει τις προϋποθέσεις σπασίματος της σχέσης υποταγής που υπάρχει προς τη Μέρκελ και την ΕΕ. Από εδώ προκύπτει η θέση της Πολιτικής-Οικονομικής-Κοινωνικής Διεξόδου της Χώρας (ΠΟΚΔΧ). Υπάρχουν πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές προϋποθέσεις.

Πολιτικός αγώνας ενάντια στο πολιτικό σύστημα

Αυτή η διεξοδος πρέπει να υπηρετηθεί πολιτικά. Πρέπει να γίνει εφαρμοστέα μέσα από μια πολιτική, από μια γραμμή. Η γραμμή είναι η γραμμή του αγώνα που περνά μέσα από την πολιτική διαδικασία. Το συνολικό πρόβλημα υπηρετείται μέσα από την πολιτική. Εξ ου η αιχμή για πολιτικό αγώνα. Ο πολιτικός αγώνας είναι αυτός που συνθέτει και συμπυκνώνει τη διεξοδο την οποία επαγγελλόμαστε σε πολλά επίπεδα. Ο πολιτικός αγώνας, με επίδικο τις σχέσεις πολιτικής εξουσίας. Αυτά έχουν υποστηριχθεί από εμάς, και αυτά μας διαχωρίζουν από την αριστερά που αρνείται τέτοιου τύπου αναλύσεις. Έτσι, βλέπουμε το εθνικοανεξαρτησιακό και το κοινωνικό πρόβλημα ταυτόχρονα. Γι' αυτό διαχωριζόμαστε από δυο λογίων απόψεις που υπάρχουν: Πρώτο, από αυτήν που βλέπει στενά, μόνο εθνικά το πρόβλημα, μόνο «αντικατοχικά». Βλέπει μόνο μια κατοχή και εκτιμά ότι μόνο με έναν αντικατοχικό αγώνα θα λυθεί πρώτα το πρόβλημα της κατοχής και στη συνέχεια, σε ένα επόμενο στάδιο, να δούμε τα

υπόλοιπα. Η αδυναμία αυτής της άποψης είναι ότι δεν βλέπει την ταξική διάσταση. Έχουμε μια οριοθέτηση. Όπως, δεύτερος διαχωρισμός, έχουμε οριοθέτηση και από αυτό που άλλοι της αριστεράς ονομάζουν ως «ταξικό» εντοπίζοντάς το στενά στο οικονομικό πεδίο, στη νεοφιλελεύθερη επίθεση στο εισόδημα, στην υπόσταση, στα εργασιακά δικαιώματα των λαϊκών στρωμάτων. Η επίθεση δεν είναι στενά οικονομική, και αυτό το ταξικό είναι το στενά οικονομικό. Διαχωριζόμαστε από αυτήν την οικονομίστικη αντίληψη που βλέπει μέτρα, βλέπει στενά νεοφιλελευθερισμό, και δεν βλέπει το συνολικό πρόβλημα. Και, μιας και αναφερθήκαμε στον επαναστατικό μαρξισμό, να θυμίσουμε μια θέση του Μαρξ, που έλεγε ότι το προλεταριάτο μπορεί να απελευθερωθεί μόνο αν απελευθερώσει το σύνολο της κοινωνίας. Να θυμόμαστε αυτή τη θέση όποτε ορισμένοι μας πιπιλίζουν τα αυτιά με τα ταξικά και ταξικιστικά...

Είπαμε πολιτικός αγώνας, κι αυτό σημαίνει, κατά τα γνωστά λενινιστικά πρότυπα, στόχευση στην καρδιά των σχέσεων της πολιτικής εξουσίας. Των σχέσεων της πολιτικής εξουσίας που συναρθρώνονται σε πολιτικό σύστημα. Μιλήσαμε για στοχοποίηση του πολιτικού συστήματος και εννοήσαμε με αυτό, και εδώ διαχωριζόμαστε από την υπόλοιπη αριστερά, ότι είναι άλλο πράγμα το πολιτικό σύστημα και άλλο το πολιτικό σκηνικό. Το πολιτικό σκηνικό είναι η αρχιτεκτονική των κομμάτων, των ισορροπιών, των συσχετισμών ανάμεσα στις πολιτικές δυνάμεις. Το πολιτικό σύστημα είναι η οργάνωση της πολιτικής εξουσίας. Πολιτικό σύστημα της διαπλοκής και μιντιοκρατίας, της ευρωκρατίας παλιά και σήμερα του μερκελισμού. Ο κόσμος το τοποθετεί πολύ σωστά.

Χρειάζεται μια στόχευση συνολικά προς το πολιτικό σύστημα. Η γραμμή θα έλεγε δύο πράγματα: Πολιτικό κίνημα με αιχμή το σύστημα και δεύτερο, για να ολοκληρώνονται αυτά και να έχουν προοπτική και εφελύξεις, πρέπει να έχουν εναλλακτική όχι στο επίπεδο του κινήματος αλλά των κοινωνικών διαμορφώσεων. Πρόταση εξουσίας, αλλαγής, πρόταση πολιτειακή. Πρόταση που θα επενδύει σε αλλαγές στην πολιτειακή διαμόρφωση. Ο πρώτος άξονας είναι πολιτικό κίνημα ενάντια στο πολιτικό σύστημα, για Μεταπολίτευση του Λαού. Λύση στο επίπεδο της κοινωνίας και της οργάνωσής της. Έτσι συνδέονται όλα τα επίπεδα.

Μια παρένθεση, σχετικά με αιτιάσεις ότι δεν έχουμε γραμμή, ότι δεν τα έχουμε ξεκαθαρίσει όλα κ.λπ.: Η γραμμή χιτίζεται και ξεκαθαρίζεται, και κυρίως καταχτιέται ως συνείδηση από τα μέλη που την παλεύουν, μέσα από την κατανόηση των διαμορφώσεων της, όταν δουν δηλαδή την εσωτερική της αλληλουχία.

Στα πλαίσια αυτά μιλήσαμε για το κίνημα. Πήραμε μια θέση για το ριζοσπαστισμό. Μια θέση που να συνδέει τον πολιτικό χώρο της αριστεράς, της κινητικότητας, της πραχτικής στην αριστερά, με την ευρύτερη κοινωνική βάση η οποία αντικειμενικά είναι στη στρατηγική της αριστεράς αλλά που στον πολιτικό χώρο στέκεται εκτός αριστεράς. Ως εκ τούτου, μιλήσαμε για ριζοσπαστισμό. Αν αυτό δεν είναι κάτι άλλο παρά η αμφισβήτηση, η κίνηση των λαϊκών τάξεων, το μπλοκ των λαϊκών δυνάμεων κ.λπ. και η πολιτική του σύνδεση-έκφραση είναι ο ριζοσπαστισμός, η πρωτόλεια συνείδηση κ.λπ., η άλλη πλευρά είναι πώς η αριστερά, διχασμένη στο εσωτερικό της, έχει μια μικρή κοινωνική βάση και μια πολιτική πραχτική που την έχει αποξενώσει από αυτόν. Αν η Αριστερά ήθελε να επιδράσει σε αυτόν, θα έπρεπε να τον πλησιάσει όχι με μια πλατφόρμα, αλλά με την αντίληψη ότι αυτό το ρεύμα διάχυτης αμφισβήτησης και

συνείδησης, ο ριζοσπαστισμός, έχει δικές του ανάγκες και δυναμική, και χρειάζεται μια πολιτική για να βαδίζει παραπέρα.

Για την αριστερά και το μέτωπο

Μέσα στην αριστερά, τα πράγματα είναι αυτά που ξέρουμε. Η σημασία της ενότητας της αριστεράς δεν εξαλείφεται, παραμένει σαν ανάγκη. Απλώς αξιολογούμε τις προτεραιότητες και τις συγκυρίες μέσα στις οποίες βρίσκεται το ζήτημα της ενότητας της αριστεράς, αλλά και το θέμα της αλλαγής της αριστεράς. Για να πιάσουμε μια κόκκινη κλωστή που διαπερνά τη σκέψη μας, «να αλλάξουν τα πράγματα στην αριστερά», και την οποία δεν έχουμε εγκαταλείψει. Όχι μόνο να αλλάξουν, αλλά και πώς μπορούν να αλλάξουν τα πράγματα στην αριστερά – δεν μπορούν να αλλάξουν μόνο από την ενότητα, αλλά και από άλλες πλευρές, και κυρίως από το γεγονός ότι η αριστερά πρέπει να βρει τη σχέση της με το ευρύτερο αντιδρών τμήμα της κοινωνίας. Αυτή είναι η δεύτερη πλευρά της κλωστής.

Υπήρχαν κι άλλες αξιολογήσεις και εκτιμήσεις. Για παράδειγμα έχει βαρύνει το γεγονός ότι μέσα στην αριστερά εντείνεται η Βαβέλ και η ασυνεννοησία, και διαμορφώνονται έτσι εμπλοκές και καθηλώσεις, εμποδίζονται τα πράγματα να προχωρήσουν παραπέρα. Σε μεγάλο βαθμό η αριστερά θα ξεμπλοκαριστεί αν η δυναμική της μετατοπιστεί έξω από αυτά που συμβαίνουν στους μικρόκοσμούς της, αν δηλαδή βοηθηθεί από τα έξω, από την αμφισβήτηση και το ριζοσπαστισμό. Η σχέση με το ριζοσπαστισμό δεν είναι αναγκαία μόνο για τη διέξοδο της χώρας, αλλά είναι ταυτόχρονα ανάσα ζωής και τρόπος διεξόδου για την αριστερά. Ειδικότερα μέσα σε αυτό το πλαίσιο, υπήρξαν κατευθύνσεις που έλεγαν να βρεθούμε μέσα στο ριζοσπαστισμό και τη λαϊκή διαθεσιμότητα. Αυτό δεν σημαίνει να πάμε να βρούμε ανθρώπους έξω από την αριστερά, σοσιαλδημοκράτες, τυχάρπαστους κ.λπ. Πρέπει να βρεθούν σημεία επαφής. Μέσα από αυτή τη σκέψη πλησιάζουμε πιο ουσιαστικά και στο ζήτημα του μετώπου. Μπορεί να μην είναι επεξεργασμένη στην τακτική της, όπως κάποιοι θα ήθελαν, αλλά είναι μια πρωτόλεια κατεύθυνση που ισχυρίζεται ότι τα πράγματα μπορούν να ενοποιηθούν σε ευρύτερα μέτωπα που απαντούν σε μεγάλες ανάγκες της κοινωνίας, χωρίς αυτό να τα καθιστά μέτωπα της ελάχιστης συμφωνίας. Πρόκειται για μια δύσκολη δουλειά, δύσκολη πολιτική, που έχει τις δικές της ανάγκες. Πρέπει να κατακτηθούν και να ωριμάσουν ακόμα. Άλλωστε κινδυνεύει η υπόθεση του μετώπου να γίνει σαν την υπόθεση της αριστεράς. Δημιουργούνται πολλά «μέτωπα», που δεν είναι μέτωπα. Υπάρχουν προτάσεις για μέτωπα που είναι σε άλλη κατεύθυνση, μέτωπα στενά κι όχι μέτωπα διεξόδου της χώρας. Και υπάρχει μια πολύ χαμηλή κουλτούρα για το μέτωπο, για το πώς συγκροτείται και από ποιους και με ποιους στόχους.

Μέσα σε αυτά τα πλαίσια είδαμε και την κίνηση του Μίκη Θεοδωράκη. Η δυναμική του αποτελούσε μια γέφυρα κοινωνικής και πολιτικής ενοποίησης, γέφυρα δυνητικής ενότητας της αριστεράς με τον μαχόμενο ευρύτερο λαό.

Εμείς και η Ευρώπη

Εκφράστηκε η άποψη πως το σύνθημα «Για μια άλλη Ελλάδα σε μια άλλη Ευρώπη» δεν εκφράζει όλη μας την αντίληψη για τα θέματα αυτά. Κανένα σύνθημα μόνο του δεν μπορεί να το κάνει! Χρειάζεται η ανάλυση, η εξήγηση, η επιχειρηματολογία και η κίνηση του κόσμου γύρω από κάθε ζήτημα.

Η Ελλάδα ,είτε με συμμετοχή στην ΕΕ είτε με παραδειγματική «τιμωρία» και αποβολή της από αυτήν, σενάρια που όπως είδαμε συνυπάρχουν στους πιο ισχυρούς κύκλους της ΕΕ (Γερμανία), θα οδηγηθεί αναγκαστικά σε αποκλίνουσες σχέσεις με το ιμπεριαλιστικό διευθυντήριο το οποίο, βεβαίως, δεν πρόκειται να παραιτηθεί από τις αξιώσεις του (οι δανειστές θα επιμένουν να πάρουν στο πολλαπλάσιο όσα νομίζουν ότι τους ανήκουν).

Η εναλλακτική λαϊκή, αριστερή κατεύθυνση οφείλει να προδιαγράψει μια ρεαλιστική πορεία ρήξεων, παραγωγικής αναγέννησης, άλλων διεθνών σχέσεων και κατοχύρωσης της νέας θέσης της χώρας, και προπάντων ένα μεγάλο κοινωνικό και πολιτικό μπλοκ δυνάμεων που να στηρίζουν αυτήν την προοπτική και διέξοδο.

Μια άλλη Ελλάδα σε μια άλλη Ευρώπη θέτει πολλές προϋποθέσεις. «Μια άλλη Ελλάδα» σημαίνει άλλο πολιτικό και κοινωνικό συσχετισμό, τέτοιο που να μπορεί να βάλει τις βάσεις μιας διαφορετικής οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής πορείας. Μια Ελλάδα όπου τα δόγματα του ευρωπαϊσμού θα έχουν αδυνατίσει, όπου η επιρροή της αστικής τάξης (ελληνικής και ευρωπαϊκής) με τα συνακόλουθα τρομοκρατικά τους διλήμματα θα έχουν εξασθενήσει. Εδώ δεν πρέπει να υπάρχουν αυταπάτες: ένα δίλημμα «ευρώ ή δραχμή» έχει ακόμα δύναμη πάνω σε λαϊκές μάζες, επειδή συνειδητοποιούν πως μια άμεση, χωρίς προϋποθέσεις επιστροφή στη δραχμή, εδώ και τώρα, σημαίνει βίαιη, δραματική φτωχοποίησή τους. «Σε μια άλλη Ευρώπη» σημαίνει Ευρώπη χωρίς την ΕΕ, δηλαδή χωρίς το νεοφιλελεύθερο, συγκεντρωτικό, αντεργατικό, αντικομμουνιστικό, ιμπεριαλιστικό σημερινό οργανισμό, με νέες σχέσεις ανάμεσα στις χώρες της Ευρώπης, και φυσικά με απελευθερωμένες τις δυνατότητες ανάπτυξης, άρα χωρίς τους βρόχους του χρέους, του σκληρού νομίσματος και της εθνικής υποταγής των πλέον αδυνάτων. Αυτή η προοπτική θέτει καθήκοντα συντονισμού και προώθησης πανευρωπαϊκών αγώνων, βάθεμα στόχων, αναζήτηση στόχων και προοπτικής ακόμα και σε περιφερειακό επίπεδο, αν είναι δυνατόν (π.χ. Ευρώπη του Νότου, χώρες χρεωμένες κ.λπ.).

Από τη συντρόφισσα Α. από μια άλλη επαρχιακή πόλη προστέθηκαν τα εξής:

«Για το ζήτημα της ΕΕ ίσως χρειάζεται μια πιο ειδική επιχειρηματολόγηση. Κατά τη γνώμη μου, θα μπορούσε να τεκμηριωθεί πως η οργάνωση κάνει δουλειά ενάντια στην ΕΕ με τρεις τρόπους: α) ανάπτυξη κινήματος, συμβολή σε ξεσηκωμό και μέτωπο για το γκρέμισμα του ειδικού καθεστώτος που έχει επιβάλει η ΕΕ στη χώρα, εκδίωξη της τρόικας και των ευρωεπιτηρητών, και ακύρωση συμβάσεων και μνημονίων, β) προώθηση των αιτημάτων της εθνικής ανεξαρτησίας και της δημοκρατίας, που θέτουν προοπτικά θέμα εφ' όλης της ύλης σύγκρουσης με την ΕΕ και κάθε είδους εξαρτήσεις, γ) δουλειά (που κυρίως πρέπει να γίνει αλλά έχει ιεραρχηθεί) γύρω από την παραγωγική ανασυγκρότηση, η οποία αναγκαστικά έρχεται σε σύγκρουση με κρίσιμες πλευρές της ΕΕ (π.χ. στα αγροτικά με ΚΑΠ ή στις εθνικοποιήσεις με ευρωπαϊκές ντιρεκτίβες κ.λπ.) και κυρίως πείθει για το εφικτό

μιας άλλης πορείας, δ) δουλειά τεκμηρίωσης-ζύμωσης για τις συνέπειες της ενταξιακής πορείας της χώρας. Μέσα από αυτή τη σύνθετη δουλειά ζύμωσης και δράσης μπορεί να τροποποιηθεί και η λαϊκή συνείδηση ουσιαστικά γύρω από το θέμα της ΕΕ, και κυρίως να γίνουν στην πράξη μικρά ή μεγαλύτερα βήματα στην κατεύθυνση αυτή. Έτσι μπορεί να απαντηθεί και η ευρωτρομοκρατία (“ή κάνετε ό,τι σας λέμε ή σας διώχνουμε από το ευρώ”): αγωνιζόμενοι για τον ξεσηκωμό και τη μεταπολίτευση του λαού και πείθοντας ότι είναι εφικτή μια άλλη πορεία της χώρας, στην κατεύθυνση ρήξεων με τη γερμανική ΕΕ.

Το να ξεκινάς θέτοντας ως προαπαιτούμενο την έξοδο από ΕΕ/ευρώ:

- είναι οικονομισμός
- είναι απομάκρυνση από τη λαϊκή συνείδηση και τα άλματα που έχουν συντελεστεί σε αυτό το πεδίο
- είναι υποτίμηση του πολιτικού (καθεστώς, δημοκρατία, ...) δείχνοντας πως δεν υπάρχει κατανόηση της ποιοτικής ανατροπής (νέα καθεστωτική φάση) της τελευταίας διετίας (π.χ. αυτά για την ΕΕ και το ευρώ ίσχυαν και το 2007 και το 2005)
- είναι η τοποθέτηση ενός στόχου (Μερικό) με υποτίμηση των απαραίτητων πολιτικών/κοινωνικών προϋποθέσεων (Γενικό)
- είναι κυρίως δουλειά ζύμωσης/προπαγάνδας, ενώ αυτή την περίοδο η αριστερά καλείται να παίξει το ρόλο της δύναμης δράσης/οργάνωσης του λαού/ συγκρότησης του παλλαϊκού μετώπου / προετοιμασίας του ξεσηκωμού.

Ίσως τα παραπάνω να χρειάζεται να υπάρχουν σε κάποιο βαθμό (έστω και με 5 λέξεις) στη μεταπολίτευση του λαού, ώστε να δείχνουν ότι αυτή η κατάσταση ούτως ή άλλως μας φέρνει σε σύγκρουση με την ΕΕ, και ίσως να μπει και μια σχετική φράση στις κατευθύνσεις.»

Για την οργάνωση

Σύντροφοι και συντρόφισσες,

Αλλάζουν όλα γύρω μας, αλλάζουμε και εμείς. Ας μιλήσουμε για την οργάνωσή μας. Διανύουμε μια φάση πένθους, η οποία εξαντλείται. Διπλό πένθος. Που αφορά το συμβάν στην ΚΟΕ, το οποίο βάρυνε στις συνειδήσεις όλων των μελών, «έγραψε» δηλαδή στην ψυχή της ΚΟΕ, και ένα δεύτερο, ότι συνολικά η αριστερά και μαζί και η ΚΟΕ υπολείπεται των αναγκών του λαϊκού κινήματος κατά πολύ. Επιμερίζεται δηλαδή το βάρος της ευθύνης σε μια τραγική συγκυρία. Αυτό κάνει όλους να είναι κάτω από μια βαριά σκιά σε φάση πένθους.

Δεν είναι κακή αυτή η φάση, γιατί αποτελεί ένα είδος συναίσθησης απέναντι σε μια άλλη στάση ζαμανφουτισμού. Όμως αυτό αλλάζει, αλλάζει σχετικά γρήγορα. Από τι αλλάζει; Από μια αίσθηση πως πάμε κάπως καλά, ότι βελτιωνόμαστε. Έχουμε μια βελτίωση που συντρέχει, που μπορεί να υπάρξει εν δυνάμει. Αλλάζουν τα πράγματα και μέσα στην ΚΟΕ. Είμαστε σε αυτή την τροχιά. Η ΚΟΕ κτίζει τη σκοπιά της, την

οπτική της. Και υπάρχει η αίσθηση ότι σύντομα θα έχουμε αντιστοίχως μια πρακτική στάση και στο μαζικό επίπεδο. Αυτό είναι μια μαζική αίσθηση, σε όλο το διάλογο, σε όλη την οργάνωση. Η ψυχολογία αλλάζει. Αλλάζει η αφετηρία μας. Πράγμα που μας δίνει ένα πρώτο κουράγιο, επειδή η πάλη είναι δύσκολη. Χρειάζεται μια άλλη αίσθηση, όχι αυτολύπηση και «τι έχουν να μας κάνουν και τι προβλέπει το σχέδιο ενάντια μας και πώς θα μας εξοντώσουν». Περνάμε ήδη σε μια άλλη στάση και αντίληψη. Σε μια στάση η οποία καθορίζεται από μια θετική ψυχολογία, από το γεγονός ότι βιώνουμε τη συμμετοχή σε έναν αγώνα αντί να δεχόμαστε άπρακτα και παθητικά μια επίθεση. Αυτό είναι σημαντικό σημείο για όλους μας, και για την οργάνωση. Σε αυτό το σημείο είμαστε. Ξεκινήσαμε κάτι το οποίο, αν ενωθούμε και το δοκιμάσουμε, θα πάει καλά. Μπορούμε. Αχνοφαίνεται η δυνατότητα για αλλαγή στη στάση μας. Καταλαβαίνουμε ότι αύριο δεν θα είμαστε όπως σήμερα. Το έχουμε ανάγκη. Και μιας και αναφερόμαστε στο ΕΑΜ, η ΕΠΟΝ είχε ένα κεντρικό σύνθημα: «Πολεμάμε και τραγουδάμε».

Η ΚΟΕ αλλάζει, όχι γιατί αλλάζει λίγο ή αρκετά η γραμμή της ή λίγο ή αρκετά η οπτική της. Δεν μιλάμε μόνο για αυτό. Αλλάζει βαθύτερα τα στοιχεία που τη συνέχουν, που την ταυτοποιούν. Αποκτούν θετικό πρόσημο, συνειδητοποιούνται και μπαίνουν σε καλύτερες κατευθύνσεις.

Είμαστε πεπεισμένοι ότι με τη γραμμή μας, με τις αντιλήψεις που οικοδομούμε, με τις πολιτικές που συνειδητοποιούμε και τις εφαρμόζουμε, με το στιλ δουλειάς που επιλέγουμε για την εσωτερική μας ζωή, μπορούμε πρώτα απ' όλα να κερδίσουμε το έδαφος που χάθηκε το προηγούμενο διάστημα, και να κερδίσουμε κι άλλα πράγματα, συμβάλλοντας στον προσανατολισμό και την ανάπτυξη του λαϊκού κινήματος.

Για τα ιδεολογικά και την κομμουνιστική οργάνωση. Ιδεολογία είναι ο λόγος περί των ιδεών. Δηλαδή αφορά τη διαδικασία διαμόρφωσης συνείδησης, τους μηχανισμούς και τις διαδικασίες διαμόρφωσης της συνείδησης, μέσα από αυτή τη διαμόρφωση των αξιών, το αξιολόγιο της προσπάθειάς μας, το οποίο περιλαμβάνει τον κοσμοθεωρητικό και πολιτικό προσανατολισμό. Η ιδεολογία αντιδιαστέλλεται από την θεωρία, δεν μπορεί να μεταφερθεί μέσα από κάποια μαθήματα. Η ιδεολογία πρέπει να διαμορφωθεί ενσωματωμένη εν πορεία με όλα τα κεντρικά ζητήματα. Δηλαδή όλα τα κεντρικά ζητήματα να εμπεριέχουν το ιδεολογικό μας πρόσημο. Π.χ. τούτος ο απολογισμός, τούτη η εισήγηση, είναι με ιδεολογικό τρόπο δοσμένα.

Για την ανασυγκρότηση της ΚΟΕ

Συντρόφισσες και σύντροφοι,

Η ΚΟΕ αντιμετώπισε την πρώτη της κρίση. Όχι, δεν μιλώ για την φράξια. Αυτή δεν δημιούργησε την κρίση, ήταν παράγωγο της κρίσης. Η κρίση εμφανίστηκε στα 2009-2010 και ήταν αποτέλεσμα πολλών παραγόντων. Οι λόγοι ήταν πολλοί. Η γενικότερη κρίση του κομμουνιστικού κινήματος, η οικονομική κρίση και η αδυναμία να αρθρώσουμε μια πολιτική γι' αυτήν, η ενασχόλησή μας με την κεντρική πολιτική σκηνή και οι περισπασμοί που δημιούργησε, η συνεχής εναλλαγή τακτικών κινήσεων χωρίς συζήτηση, το μεγαλοπιάσιμο που διέκρινε τις κινήσεις μας και ο πραγματισμός, η αποτυχία του Σύριζα, η εμπλοκή με εγχειρήματα που μας ξεπερνούσαν, όπως ήταν αυτό του Ρουφ και της εφημερίδας ταυτόχρονα. Η έλλειψη οποιασδήποτε ουσιαστικής

συζήτησης και διαδικασίας. Όλα αυτά οδήγησαν σε μια κατάσταση περίπου διάλυσης αμέσως μετά τις αυτοδιοικητικές εκλογές του 2010. Την κρίση αυτή ελάχιστοι την έβλεπαν και τη συνειδητοποιούσαν, τουλάχιστον στις διαστάσεις που αυτή υπήρχε. Μηνύματα έφταναν, αλλά δεν έβγαιναν αναγκαία συμπεράσματα.

Μέσα από αντιφατικούς δρόμους και μισές διαδικασίες, φθάσαμε στην πολιτική της ανασυγκρότησης. Η πολιτική αυτή φιλοδοξούσε να αντιμετωπίσει την κρίση και να βάλει τις βάσεις για την αντιμετώπισή της. Εκτιμούσε πως η ΚΟΕ έχει οριακά τη δυνατότητα να ξεπεράσει την κρίση αυτή, και να προχωρήσει μπροστά.

Η ανασυγκρότηση έθεσε έναν κεντρικό στόχο: να ανέβει συνολικά το επίπεδο συνειδησης όλης της οργάνωσης και καθενός μέλους ξεχωριστά μέσα σε ένα σχετικά σύντομο χρονικό διάστημα. Δηλαδή έθεσε σε πρώτη προτεραιότητα το ιδεολογικό ζήτημα, έστω και με έναν πλάγιο τρόπο. Επειδή τα πρώτα βήματα έπρεπε να γίνουν σε δύο αναγκαία επίπεδα: πρώτο να ενωθεί η οργάνωση γύρω από μια κεντρική γραμμή (ΠΟΚΔΧ), και δεύτερο να αλλάξει το στιλ δουλειάς στο εσωτερικό της ΚΟΕ, με πρώτο βήμα να μάθει η ΚΟΕ να συζητά και να αρχίσει να έχει μια πολιτική για την υποκειμενική της συγκρότηση. Η ανασυγκρότηση έγινε δεκτή γιατί πράγματι η κατάσταση βούουσε, αλλά ήταν φανερό πως έθιγε πολλά κακώς κείμενα στην οργάνωση, τα οποία είχαν μια προσωποποίηση, και αυτό θα έφερνε μια αντίδραση. Όντως σιγά-σιγά, από αυτό που θα χαρακτηρίζαμε σαν μηχανισμό της ΚΟΕ, δηλαδή όσους είχαν στα χέρια τους την πολιτική και οργανωτική διεύθυνση ένα παλιότερο διάστημα, αφού δεν έγινε μπορετός ένας συμβιβασμός που θα κάλυπτε και πάλι την κατάσταση, οδηγηθήκαμε στην κατάσταση της φράξιας – αφού πριν περάσαμε από την ανοικτή αμφισβήτηση διαδικασιών, τη λευκή απεργία τμήματος της οργάνωσης, την ανοικτή έκθεση διαφωνιών προς τα έξω, για να φθάσουμε στις κλιμακώσεις των μηνών Οκτώβρη μέχρι Δεκέμβρη και στην αντιμετώπιση της φράξιας στις αρχές Γενάρη. Όταν, στις 3 Γενάρη, ήρθαν σε γνώση μας τα στοιχεία για τη φράξια, δείξαμε μια αποφασιστικότητα που, αν την είχαμε σε δομές και όργανα ή συνολικά στην οργάνωση πριν, δεν θα είχαμε φτάσει έως εδώ. Πάντως την αντιμετωπίσαμε προσφεύγοντας στη βάση, δείχνοντας εμπιστοσύνη στη βάση.

Πολλοί αναρωτιούνται αν απέτυχε η πολιτική της ανασυγκρότησης ή γιατί σταμάτησε και πώς σταμάτησε. Είναι γεγονός πως οι ρυθμοί της επηρεάστηκαν από την ύπαρξη της σχεδιασμένης υπόγειας αντιπαράθεσης, όπου όλα ψηφίζονταν για να μην εφαρμοστούν στη συνέχεια. Είναι αλήθεια πως όσα σχεδιάστηκαν για το τρίμηνο Σεπτέμβρη-Δεκέμβρη και θα υπηρετούσαν την πολιτική της ανασυγκρότησης δεν εφαρμόστηκαν, για τους γνωστούς λόγους. Όμως αυτά δεν συνιστούν αποτυχία της πολιτικής της ανασυγκρότησης.

Αν δεν υπήρχε η πολιτική της ανασυγκρότησης, είναι ζήτημα αν θα υπήρχε σήμερα η ΚΟΕ. Αν δεν υπήρχε η πολιτική της ανασυγκρότησης δεν θα είχαν μπει οι βάσεις ώστε να μην προχωρήσουν τα διαλυτικά φαινόμενα που είχαν διαφανεί από το 2010. Αν δεν υπήρχε η πολιτική της ανασυγκρότησης δεν θα είχε προετοιμαστεί το πνεύμα και τα μυαλά του στελεχικού δυναμικού και των μελών για αυτά που θα έφερνε στην πορεία η φράξια. Αν δεν υπήρχε η πολιτική της ανασυγκρότησης η οργάνωση δεν θα είχε ακόμα γραμμή μέσα στην κρίση, και θα τσαλαβουτούσε μέσα στα κομπρεμί της υπαρκτής αριστεράς. Αν δεν υπήρχε η πολιτική της ανασυγκρότησης θα είχαν αναιρεθεί όλα τα

ειδικά ταυτοτικά χαρακτηριστικά της ΚΟΕ, που τη μετέτρεψαν σε αξιόλογη πολιτική δύναμη.

Και εξηγούμεστε: Η ΚΟΕ ξεχώρισε από υπόλοιπες δυνάμεις όταν βρήκε το σθένος και την τόλμη να κάνει ορισμένες υπερβάσεις που είχαν σαν ειδικό πρόσημο τον αντισεχταρισμό. Δύο μεγάλες τέτοιες αποφάσεις κατευθύνσεις ήταν η μία για το αντιπαγκοσμιοποιητικό κίνημα, και η δεύτερη η απόφαση ένταξης στον Σύριζα. Αυτές οι δύο αποφάσεις έσπασαν ταμπού, αλλά ήρθαμε σε αντιπαράθεση με δυνάμεις του εξωκοινοβουλευτικού χώρου που μύρισαν στις επιλογές αυτές «ρεφορμισμό» και «σοσιαλδημοκρατικοποίηση», «πορεία προς την κεντροαριστερά». Από τις δύο αυτές κατευθύνσεις βγήκαμε πιο δυναμωμένοι, πιο ισχυροί, πιο σοφοί, μας έμαθε πολύς κόσμος και μάθαμε πολλά. Δεν υπάρχει κανένας που να μην αναγνωρίζει αυτά τα ζητήματα. Στις παρούσες συνθήκες ωριμάζουν οι όροι όχι για επαναλήψεις ίδιων σεναρίων, αλλά ωριμάζουν οι όροι για μια μεγάλη απόφαση αντίστοιχης εμβέλειας, για ένα μεγάλο αντισεχταριστικό βήμα προς το ριζοσπαστισμό, προς το λαϊκό κίνημα, με κατεύθυνση το μέτωπο διεξόδου της χώρας, και συνακόλουθα η προετοιμασία όλης της οργάνωσης για αυτό. Εδώ, αν θέλετε, είναι η διαφορά μας με όσους στο χώρο της αριστεράς θέλουν ενότητα με τον εαυτό τους, δηλαδή να ενωθούν όλοι όσοι αναγνωρίζουν μια καθαρή πλατφόρμα, και νομίζουν ότι αυτή μπορεί να συναιρεθεί στο θέμα «έξω από το ευρώ». Το νομίζουν σημαία ευκαιρίας και δεν καταλαβαίνουν τις πραγματικές ανάγκες, ούτε ότι σύρονται στον άκρατο οικονομισμό.

Αν δεν υπήρχε η πολιτική της ανασυγκρότησης η ΚΟΕ θα είχε παραδοθεί στην πολιτική της ενότητας με την Ανταρσία ή συνιστώσες της Ανταρσίας, θα γκρέμιζε ό,τι είχε κτίσει μέχρι σήμερα. Θα γινόταν ουραγός και τίποτα παραπάνω.

Με το 3^ο Συνέδριο συνειδητοποιούμε όλοι ότι η πολιτική της ανασυγκρότησης αναβαθμίζεται, γίνεται κεντρικός μοχλός όλης της ιδεολογικοπολιτικής και οργανωτικής ύπαρξης και μετασχηματισμού της ΚΟΕ. Αναβαθμίζεται και παίρνει πιο γρήγορους ρυθμούς, στη διαδικασία αντιστοίχισης μορφών και περιεχομένων, για μια ουσιαστική ανασύνταξη και ανέλιξη της ΚΟΕ σε όλα τα επίπεδα.

Ορισμένοι νομίζουν ότι όλα αυτά γίνονται για να κλειστούμε στο καβούκι μας. Πόσες φορές το έχουν πει για μας! Μας είπαν οργάνωση των γραφείων για να φάνε τη γλώσσα τους. Μας είπαν θεωρητικούς που αδιαφορούμε για το κίνημα, και μας έβρισκαν μπροστά τους και παντού. Δεν καταλαβαίνουν ότι υπομονετικά, ουσιαστικά και αποφασιστικά προετοιμαζόμαστε για μια μεγάλη μακρόχρονη πορεία κι αγώνα, πορεία τροποποίησης συσχετισμών και δεδομένων και συμβολής στο λαϊκό και αριστερό κίνημα.

Τούτες τις μέρες οι «πρώην» λύσσαξαν. Έστειλαν μείλ, κείμενα, τηλέφωνα, επαφές κ.λπ. Δεν πειράζει. Τους καταλαβαίνουμε. Τρία μόνο ερωτήματα δεν μπορούν να απαντήσουν: α) γιατί η ΚΟΕ βρέθηκε σε κρίση, β) γιατί η ΚΟΕ στο διάστημα 2008-2011 δεν είχε γραμμή για την οικονομική κρίση, και γ) γιατί η ΚΟΕ έμεινε χωρίς ταμείο.

Η φράζια είναι παρελθόν για την ΚΟΕ.

Για την εμπιστοσύνη

Υπήρξε ένας κλονισμός της εμπιστοσύνης, και αυτό είναι ήδη σοβαρό. Δεν υπήρξε μόνο τώρα τελευταία, αλλά από την απαρχή της κρίσης της ΚΟΕ. Υπάρχουν ερωτηματικά: Αν λέγονται όλα, αν υπάρχουν συγκαλύψεις, αν κάποιοι καλύπτουν τις δικές τους ευθύνες, πού το πάει η καθοδήγηση κ.λπ.

Θέλουμε να μετατοπιστεί το κέντρο βάρους της οργανωμένης ζωής προς τα μέλη. Να ξανακερδηθεί η εμπιστοσύνη των μελών στην κοινή προσπάθεια, πάνω σε αυτή τη βάση. Όπως και πάνω στους κοινούς αγώνες και αντιστάσεις που θα κάνουμε. Δεν υπάρχουν συγκαλύψεις και δεν θέλει κανείς να πετάξει από πάνω του ευθύνες. Μια μέθοδος για να εμποδιστούν τέτοιες τάσεις είναι η ανάπτυξη της δημοκρατίας στις γραμμές μας, η τόνωση του ελέγχου από κάτω προς τα πάνω, η καταπολέμηση της ιεραρχικότητας, η πιο πρακτική και ιδεολογική λειτουργία της οργάνωσης χωρίς τη μυθολογία της «καθοδήγησης» και των «στελεχών».

Αλλά ας δούμε πιο αναλυτικά το ζήτημα της εμπιστοσύνης.

Υπάρχει η κριτική ότι η καθοδήγηση δεν έδειξε εμπιστοσύνη στα μέλη, στη βάση. Αυτό είναι εν γένει σωστό. Αλλά σε τι βαθμό και με τι τρόπο; Στην κρίσιμη στιγμή, η καθοδήγηση έδειξε μεγάλη εμπιστοσύνη στη βάση. Στην αποφασιστική στιγμή, στη στιγμή που κρίνονταν η ίδια η ύπαρξη της ΚΟΕ. Αυτό ας κρατηθεί σαν στοιχείο.

Βεβαίως το θέμα είναι, η ίδια η θέσμιση της οργάνωσης να είναι τέτοια, που να στηρίζεται στη βάση – και εμείς δεν έχουμε μια τέτοια οργάνωση. Αυτό είναι το πραγματικό που χρειαζόμαστε. Και αυτό σιγά-σιγά αλλάζει και στα λόγια, γιατί το συζητάμε και το διαπιστώνουμε, αλλά και στην πράξη.

Αυτή η αλλαγή θα γίνει στη βάση μιας πολιτικής, δηλαδή οργανωμένα και συστηματοποιημένα. Αυτή η πολιτική πρέπει να κατακτηθεί.

Πέρα από αυτή τη μορφή έλλειψης εμπιστοσύνης, υπάρχει και η έλλειψη εμπιστοσύνης της βάσης προς την καθοδήγηση. Λίγο-πολύ δικαίως υπάρχει, επειδή η καθοδήγηση σε ένα βαθμό τα σκάτωσε. Αλλά πιο αναλυτικά: Άμα το ξύσουμε λίγο, θα δούμε ότι η βάση κινείται έχοντας εμπιστοσύνη προς την καθοδήγηση. Σε ένα πλαίσιο εκχώρησης εμπιστοσύνης προς την καθοδήγηση. Διότι έτσι έχει μάθει στα πλαίσια ενός ιεραρχικού πρότυπου –που έχει την ιστορία του– ενώ υπάρχει και μια άλλη πλευρά: ότι οι άνθρωποι γνωρίζονται μέσα σε μια οργάνωση, καλλιεργούνται σχέσεις εμπιστοσύνης μέσα από μακρόχρονες πορείες και η καθοδήγηση είναι φυσιολογικό να έχει βγει μέσα από αυτές τις διαδικασίες. Δηλαδή υπάρχει εμπιστοσύνη και σε πρόσωπα.

Επομένως η βάση έχει εμπιστοσύνη, και αυτή χρησιμοποιήθηκε. Ήταν εφεδρεία και χρησιμοποιήθηκε. Η βάση κριτικάρει και λέει ότι τα ζητήματα δεν πρέπει να λύνονται με το «εμπιστευθείτε μας», αλλά με το «πείστε μας». Πρέπει λοιπόν να υπάρχει άλλου είδους εμπιστοσύνη. Πώς; Με μια πολιτική που στοιχεία της είναι:

A. Καταρχήν να τεθεί ως θέμα και να συζητείται.

B. Να έχουμε εμπιστοσύνη στην πολιτική μας και τη γραμμή μας. Αυτό δεν σημαίνει τυφλή εμπιστοσύνη, αλλά κάτι άλλο. Σημαίνει γνώση και επίγνωση. Γνώση της πολιτικής μας και επίγνωση κάθε φορά που την εφαρμόζουμε ή την προωθούμε.

Γ. Εμπιστοσύνη στον αγώνα της ΚΟΕ, στον μακροχρόνιο αγώνα της ΚΟΕ.

Εδώ εμπεριέχεται, πέρα από την πολιτικοποίηση, τη γνώση και την επίγνωση, και ένα στοιχείο χειραφέτησης. Ο κομμουνιστής, για να είναι μακροχρόνια στρατευμένος, πρέπει να είναι χειραφετημένος.

Το 3^ο Συνέδριο, σήμερα, εδώ, βάζει γερές βάσεις για την αντιμετώπιση της κρίσης της ΚΟΕ, προμηθεύει την ΚΟΕ με γραμμή και αντιλήψεις, με ιδεολογία τέτοια για να πάει μπροστά.

Σε τι νερά θα πέςουμε και οφείλουμε να κολυπήσουμε

Στα 1943, σε μια κεντρική επιτροπή του Κ.Κ. Κίνας, διατυπώθηκε από τον Μάο μια ειδική μέθοδος για την καθοδηγητική δουλειά του κόμματος. Αυτή στηρίζονταν σε δύο αρχές:

«Η πρώτη είναι να συνδυάζουμε τα γενικά συνθήματα με τα ειδικά. Η άλλη είναι να συνδέεται η καθοδήγηση με τις μάζες.

Σε οποιοδήποτε καθήκον, αν δεν ρίξουμε γενικά συνθήματα που να έχουν πλατιά απήχηση, είναι αδύνατον να κινητοποιήσουμε τις μάζες σε δράση.

Σε όλη την πρακτική δουλειά του κόμματος μας μια ορθή καθοδήγηση πρέπει απαραίτητα να στηρίζεται στην αρχή: “Να ξεκινάμε από τις μάζες και να επιστρέφουμε στις μάζες”. Αυτό σημαίνει: να παίρνουμε τις ιδέες των μαζών (σκόρπιες και ασυστηματοποίητες ιδέες) και να τις διαμορφώνουμε (με τη μελέτη να τις γενικεύουμε και να τις συστηματοποιούμε) και να επιστρέφουμε στις μάζες, να τις προπαγανδίζουμε, να τις εξηγούμε, να τις κάνουμε κτήμα των μαζών, έτσι ώστε να τις υπερασπίζονται και να τις εφαρμόζουν, και ταυτόχρονα να επαληθεύουμε την ορθότητά τους με την πρακτική δράση των μαζών. Και πάλι να παίρνουμε τις ιδέες των μαζών και πάλι να τις συνοψίζουμε και να τις ξαναπηγαίνουμε στις μάζες και αυτός ο κύκλος να γίνεται συνέχεια και με σταθερότητα, έτσι που κάθε φορά οι ιδέες θα γίνονται πιο σωστές, πιο ζωντανές και όλο πιο πλούσιες. Αυτή είναι η μαρξιστική θεωρία της γνώσης».

Βέβαια σήμερα από κάποιους μεγαλόσχημους αυτό μπορεί να κατηγορηθεί σαν υπόκλιση στο αυθόρμητο, ή σαν «έχει πάντα δίκιο ο λαός»...

Έχουμε περισσότερο από ποτέ ανάγκη από μια μέθοδο τέτοια, και από τη δυνατότητα να διατυπώνουμε και να επαληθεύουμε μια γραμμή μαζών. Ο Μάο δεν μίλησε για γραμμή των πρωτοποριών, ούτε των καθαρών.

Γι' αυτό σήμερα, πέφτοντας στα νερά της μνημονιακής-τροϊκανής-κατοχικής Ελλάδας, έχοντας εμπιστοσύνη στον ελληνικό λαό, στηριζόμενοι στο διάχυτο ριζοσπαστισμό και στους αγώνες που τροφοδοτεί, χρησιμοποιώντας κάθε στοιχείο της πρόσφατης παράδοσης και των αγώνων του λαού και της αριστεράς, οφείλουμε να προωθήσουμε μια γραμμή μαζών που να οδηγεί σε απαλλαγή από τα σύγχρονα δεσμά, που να χειραφετεί τις μάζες, που θα τις ανυψώνει και θα μας δυναμώνει και εμάς σαν τμήμα τους.

Παντού πρέπει να γίνει γνωστή η γραμμή μας, η γραμμή της ΠΟΚΔΧ και της μεταπολίτευσης του λαού.

Παντού πρέπει να προωθήσουμε μαζί με το λαό την υπόθεση της οργάνωσής του για την επιβίωση και αξιοπρέπεια. Παντού πρέπει να μπει ο σπόρος και οι βάσεις για παλλαϊκό μέτωπο διεξόδου της χώρας.

Παντού να φθάσει ο ήχος, η βουή, η οργή του λαού από τις γενικές απεργίες, τις καταλήψεις, τις πλατείες, τις παρελάσεις, το λαϊκό ξεσηκωμό.

Παντού να φθάσει η ανάγκη για μια αριστερά που θα ενώνει, που θα ενώνεται, που θα εμπνέει, που θα υπηρετεί τον λαό.

Η συλλογικότητα αγωνιζόμενων ανθρώπων για τον κομμουνισμό πρέπει να δυναμώσει όλα τα ταυτοτικά της στοιχεία, στηριγμένη στην αγωνιστική κοσμοαντίληψη, στον επαναστατικό μαρξισμό:

Άνοιγμα μυαλών – γνώση, εγκατάλειψη στερεοτύπων, πείσμα, στόχοι.

Συζήτηση, εφαρμογή, απολογισμός παντού και πάντα.

Σε τι πρέπει να ενωθεί και πώς η ΚΟΕ:

Ολόκληρη η ΚΟΕ γύρω από τη γραμμή της.

Ενότητα όλης της ΚΟΕ - Ενότητα θέλησης και δράσης.

Ενότητα μερών της οργάνωσης.

Ενότητα τμημάτων και τομέων.

Ενότητα λειτουργιών και στόχων.

Δίνοντας υπόσταση και καλλιεργώντας τα χαρακτηριστικά οργάνωσης που θέλουμε, της οργάνωσης μελών που δεν «περιμένουν» τη μασημένη τροφή για να δράσουν, μέσα από την υπευθυνοποίηση και τη χειραφέτηση, συλλογική και ατομική, χτίζοντας το «εμείς» που έχουμε ανάγκη:

«Εμείς» όχι ως οργάνωση μόνο αλλά ευρύτερα, δηλαδή ο λαός σαν υποκείμενο και πρωταγωνιστής.

Για μια ΚΟΕ μαζική – συγκροτημένη – πολιτικοποιημένη, με κριτήριο τις ανάγκες και την έκφραση του λαού. Επειδή έρχονται δύσκολα πράγματα – και πρέπει να έχουμε αντοχή για να συμβάλλουμε στην Αριστερά του 21ου αιώνα και στο Σοσιαλισμός του 21ου αιώνα.

Αυτός είναι ο ρόλος των κομμουνιστών σήμερα!

Θυμήσου το μέλλον!

Όλοι στον αγώνα – Ο αγώνας συνεχίζεται!

Ζήτω το 3^ο Συνέδριο της ΚΟΕ!